

PREDICĂ LA DUMINICA A II-A DUPĂ RUSALII

Alegerea apostolilor

Și le-a zis Iisus: „Veniți după Mine și Eu vă voi face pescari de oameni” (Matei IV, 19).

Frați creștini,

Convertirea lumii la credința creștină ne-o înfățișează Sfânta Evanghelie de astăzi, prin imaginea unei pescuiri minunate. Două corăbioare erau legate la țărmul lacului Ghenizaret sau Marea Galileii. Și pescarii care ieșiseră din ele erau ocupați să-și spele și să-și drege mrejele. Mântuitorul a chemat pe acești pescari și le-a făgăduit că-i va face pescari de oameni; adică ei vor merge să cucerească lumea în chip moral și intelectual.

Această mare este lumea, lumea ca o mare furtunoasă, tulburată și înfuriată de viforul ispitelor în care oamenii plutesc duși de toate vânturile și se sfâșie unii pe alții întocmai ca înspăimântătoarele animale ce trăiesc în valurile mării. Înțelegem acum de ce multe din bisericile noastre au forma unei corăbii îndreptate către limanul cel ceresc, spre a ne face să înțelegem că totdeauna trebuie să ne gândim la acest liman lin al mântuirii. Biserica creștină însă plutește pe apele cele furtunoase, pe oceanul vremurilor, al popoarelor și al lumii, unde toate patimile, toate vânturile de învățături străine, toate voințele răzvrătite se ridică neconținut ca niște furtuni împotriva Bisericii lui Dumnezeu.

Noi să nu uităm niciodată că suntem în corabia sfântă care are ca far credința, ca ancoră nădejdea, ca busolă dragostea și pe Dumnezeu la cârma ei, care va ști totdeauna să o cârmuiască așa cum a făcut-o de 2000 de ani. Și pe noi ne va cârmui și ne va izbăvi, dacă vom asculta de porunca Lui, care ne cheamă cum a chemat și pe cei patru ucenici de care ne-a vorbit Sfânta Evanghelie de astăzi. Să ascultăm dar cu luare aminte, mai întâi diferitele împrejurări ce au însoțit această minune și să medităm asupra învățăturilor mântuitoare pe care le desprindem din Sfânta Evanghelie de astăzi.

Domnul nostru Iisus Hristos, după ce a fost izgonit din Nazareth de către farisei și cărturari din pricina invidiei și mândriei lor, de care erau stăpâniți, voind chiar să-L omoare, s-a depărtat Domnul de locul Său din Nazareth unde trăise 30 de ani și lucrase ca dulgher lângă bătrânul Iosif, unde suferise ca om sărăcia ca să se împlinească cele spuse în Scripturi: „Că ai Săi pe Dânsul nu L-au primit”. S-a dus atunci în Capernaum și s-a așezat acolo, făcând din acest oraș cetatea Sa, după cum spune Sfânta Evanghelie.

Acest oraș era locuit în mare parte de pescari, căci apele erau bogate în pește mult, iar pământul producea fructe și cereale. Orașul era închis cu un zid fortificat și avea o vamă precum și o garnizoană romană. În locurile acestea Mântuitorul era bine cunoscut căci vindecase în chip minunat pe fiul unui ofițer al lui Irod. Cea dintâi grijă a Mântuitorului, după ce a sosit în Capernaum, a fost să pună temeliile Împărăției sale prin alegerea acestor patru ucenici de care vorbește Sfânta Evanghelie de astăzi, care vor lucra și vor dezvolta lucrarea lui Iisus, după Înălțarea la cer.

Domnul Hristos, ieșind într-o dimineață și umblând pe lângă lacul Ghenizaret, văzu pe țărmul acestuia o mare mișcare, corăbii multe erau trase la țărm. Pescarii coborâseră din ele și își spălau și dregeau mrejele. Era o zi frumoasă, noaptea însă fusese grea, căci marea care a fost tulburată de vântul ce bătuse cu furie, nu oferise nici un pește bieților pescari. Iisus se oprește și începe a învăța poporul care se îngrămădește în jurul Său, ca să-L asculte. Toți vor să-L vadă.

Iisus zări două corăbii goale lângă țărm care erau ale lui Simon și Andrei. S-a suit în corabia lui Simon și l-a rugat s-o depărteze puțin de la țărm și începu să învețe poporul care-L asculta cu mare atenție. După ce sfârși cuvântul de învățătură, Iisus a voit să dea poporului o dovadă vie de încredințare prin minunea ce urma s-o facă. Zise deci lui Petru: **„Depărtează corabia mai în larg și aruncați mrejele voastre spre pescuire”**. Petru i-a zis: **„Doamne, toată noaptea ne-am trudit, ne-am ostenit și n-am prins nimic, dar după cuvântul Tău voi arunca mreaja”**. Petru făcând ascultare a prins așa de mult pește încât stau să se rupă mrejele.

Simon Petru a făcut atunci semn tovarășilor săi, lui Iacob și Ioan fiii lui Zevedei, să vină să le ajute. La vederea acestei minuni toți au fost cuprinși de mare frică. Dar Mântuitorul i-a îmbărbătat zicându-le: **„Veniți după Mine și de acum vă voi face pescari de oameni.”** Ei lăsând toate au mers după Dânsul.

Pescuirea aceasta este cu adevărat fapta puterii dumnezeiești. Este o minune pe care a săvârșit-o Mântuitorul ca să dovedească lumii că El este Stăpânul lumii întregi și că toate se supun Lui. Dintre toate vietățile care sunt pe fața pământului cei care nu s-au supus stăpânirii omului și în număr atât de mare, au fost peștii. Dar Domnul nostru Iisus Hristos – Adam cel nou

– ia în mână sceptrul de rege și poruncește acestor vietăți și vedem cum peștii se supun pe dată, așa cum ne dovedește Sfânta Evanghelie. Fapta este minunată și sfinții apostoli rămân uimiți și înfricoșați iar Petru chiar zice: „**Doamne, ieși de la mine că om păcătos sunt**”.

Apostolii au cunoscut și s-au încredințat că Iisus nu este un om simplu, un muritor de rând, ci recunosc în El pe Mesia, pe Fiul lui Dumnezeu care trebuia să vină. Sfinții apostoli știau prea bine ca orice iudeu, că Mesia va întemeia o Împărăție mare asupra lumii întregi. De aceea când le zise Mântuitorul că-i va face vânători de oameni, ei înțeleseseră că Iisus îi cheamă să-i facă ucenici ai Săi și să-L ajute la întemeierea Împărăției Sale.

Această Împărăție era toată nădejdea evreilor. Sosirea ei însemna împlinirea proorocilor care o vestiseră. Pentru un evreu a intra în această împărăție era un lucru de căpetenie, era cinstea cea mai mare. Apostolii aceștia, Petru, Andrei, Iacob și Ioan erau mai de mult ucenici ai lui Iisus; ei L-au auzit vorbind și mai văzuseră și alte minuni ale Lui până atunci. Dar nu renunțaseră la tot, încă își mai aveau casa lor, barca și mrejele lor.

Deodată însă, după săvârșirea acestei minuni, a pescuirii peștilor, acești apostoli au fost luminați de Harul lui Dumnezeu și și-au adus aminte de prooroci și de Mesia lăsând toate: corăbii, mreje, părinți, familie, hotărâți să nu se mai despartă de Iisus. Pescuirea minunată i-a făcut să părăsească lacul Ghenizaret ca să umble pe marea lumii, să trăiască într-o muncă și tulburare neîntreruptă, pe valurile acestei lumi. Minunea la care au fost martori sfinții apostoli – pescuirea minunată – era icoana unei pescuiri mult mai minunate pe care aveau să-o facă apostolii în Biserica creștină.

Iată ce mare minune, niște pescari simpli au cucerit o lume întreagă fiindcă au ascultat de glasul lui Dumnezeu. Întocmai ca pescarii din Ghenizaret care s-au ostenit mult în acea noapte fără să prindă nimic, la fel și filozofii și învățații lumii se străduiseră timp de 5000 de ani până atunci și nu prinseră nimic, deși ca să atragă lumea avuseseră multe momeli: „averi imense, geniu, știință și bani”. Dar n-au putut prinde în noaptea aceasta de 5000 de ani sufletele oamenilor ca să le schimbe într-o viață mai bună. Iată minunea cea mai mare care s-a făcut pe pământ cu acești pescari simpli; cum după porunca Învățătorului lor aruncă ei mrejele ca să pescuiască oameni, din cetăți, din palate și colibe și cum prind în ele învățați și neînvățați, pe împărați și supușii lor, așa de repede cum se prinseseră în mrejele lor peștii din lacul Ghenizaretului.

Părinții noștri bisericești fac o deosebire între vânătoarea de animale și pescuirea de pești. Vânătoarea este opera forței; vânătorii dau ocol, închid drumurile, bat tufișurile și crângurile, silesc vânatul, pricinuesc fiori, pretutindenii nu e decât vărsare de sânge, groază și ucidere. Pescuirea, dimpotrivă, este opera blândeții și atragerii. Pescarul nu prinde decât peștii care sunt

atrași sau care de bună voie se lasă a fi prinși, aruncându-se în mrejele și undițele lui. El nu-l silește, nu caută să-l îngrozească.

Așa se prind sufletele, prin blândețe și răbdare și se prind vii nu moarte. Sfânta Evanghelie de astăzi e plină de învățăminte și de pilde folositoare pentru noi. Sfântul Apostol Petru zice: **„Doamne, toată noaptea ne-am trudit și n-am prins nimic, dar după cuvântul Tău, voi arunca mreaja”**. De multe ori și noi suntem în situația apostolului amintit, pentru că în lucrările noastre nu ne conducem după învățăturile cele mântuitoare ale Domnului Hristos, lipsindu-ne astfel de sfințenia Harului Său.

Iată de ce trebuie să lucrăm după cuvântul Domnului dacă vrem ca munca noastră să nu fie zadarnică, iar Dumnezeu să fie călăuză pașilor noștri, căci altfel vom fi asemenea unor călători care umblând noaptea printr-o pădure fără drumuri, fără stele, s-ar găsi dimineața în revărsatul zilei după atâta trudă tot acolo de unde au plecat. Și într-adevăr câți creștini nu sunt care în loc să urmeze învățătura Bisericii noastre Ortodoxe și să asculte glasul apostolilor, umblă după mincinoasa lumină a lumii acesteia, trăind în toată vremea vieții lor într-o noapte lungă.

Se trudesc și priveghează zi și noapte; se istovesc, dar până la urmă nu prind nimic, sau cel mult unii, dar și aceștia foarte puțini, prind ceva bogății, ceva onoruri trecătoare, ceva plăceri deșarte, adică tot nimic. Ajung astfel la tribunalul lui Dumnezeu cu mâinile goale, căci acestea pe care le strânge omul pe aici nu-l pot însoți dincolo de mormânt. Ce le-au rămas de pildă celor vestiți cuceritori ai lumii, care au vărsat atâta sânge? Ce le-a rămas? Un mormânt și cel mult un nume pe care mulți îl compătinesc.

Ce-a rămas desfrânatului din viața plină de plăceri, atunci când sună pentru el ceasul de pe urmă? Ceea ce rămâne dintr-un vis când te deștepti din somn. Câți părinți nu și-au cheltuit averea și sănătatea ca să facă oameni mari pe copiii lor și într-adevăr ieșind de prin facultăți au ocupat posturi bune; dar pentru că au trăit în noaptea necunoștinței de Dumnezeu și nu le-au arătat credința cea adevărată și au trăit după poftele trupului, încetul cu încetul n-au mai putut suporta viața aceasta cu noaptea ei neagră și s-au prăbușit împrăștiindu-se cu toții în toate părțile și alegându-se cu nimic

Sunt o mulțime de cazuri în lume, care de care mai dureroase, având o singură cauză: lipsa cunoștinței de Dumnezeu. Așa era într-un sat un om bogat dar necredincios. Acesta din cauza supărărilor din partea copiilor s-a îmbolnăvit rău și aceasta pentru că unul din copii s-a spânzurat, altul a căzut în patima beției și și-a stricat casa, iar altul a făcut o crimă și trebuia să zacă în pușcărie pe viață, la fel două fete pe care le avea, din cauza avorturilor, una s-a

îmbolnăvit de cancer și a murit, iar alta zăcea într-un spital de nebuni. Singurul copil, cel mai mic, rămase lângă tatăl, suferind și el pentru toate acestea.

Apropiindu-i-se sfârșitul, tatăl acestor copii nenorociți îi strigă pe toți pe nume ca să le spună că el pleacă în cealaltă lume și lasă lumea aceasta pentru totdeauna. Dar nu se apropie de patul lui decât copilul cel mic, care nu pricepea ce spune tatăl său despre cealaltă lume, căci el nu auzise nimic până atunci de cealaltă lume, așa cum fac de altfel mulți părinți, care nu spun copiilor că există o viață veșnică a sufletului, pe lângă viața aceasta vremelnică a trupului.

Atunci copilul acesta îi zise: „Tăticule, dar unde te duci acum? Ai tu acolo altă casă, ai altă avere tată?” Întrebarea copilului străpunse inima tatălui și în clipa aceea își văzu zădărnicia vieții și osânda ce-l aștepta în iad. Acum însă era prea târziu, prea târziu. Peste câteva clipe își dădu sufletul și plecă într-o lume unde nu avea nimic, căci cele strânse le lăsa aici pentru totdeauna. În zadar cheltuiseră cu acești copii ca să-i facă oameni mari, în zadar le-a dat toate cele pământești dacă nu le-a dat averea cea mai scumpă, credința în Dumnezeu, morala creștină.

În zadar trăiește omul în această lume, dacă nu-L cunoaște pe Dumnezeu. Cel care trăiește departe de Cuvântul lui Dumnezeu, de Biserica lui Hristos și de învățătura Lui, acela e un om pierdut, un om care consumă în zadar toate bunătățile lui Dumnezeu. Trimiterea apostolilor în lume ca să propovăduiască Evanghelia lui Hristos a fost de cea mai mare importanță pentru mântuirea noastră. Apostolii și mai pe urmă urmașii lor, arhierii, preoții și diaconii au fost trâmbițele ce au răsunat în toate veacurile, Cuvântul Evangheliei păcii.

Pace nu este pe fața pământului, pentru că lumea s-a abătut de la învățătura Evangheliei Păcii. Nici în casă nu e pace între copii și părinți, pentru că părinții nu le-au propovăduit copiilor Evanghelia Păcii. În Vechiul Testament avem pilde vii care închipuie această propovăduire a apostolilor până la sfârșitul veacurilor. Preoții Vechiului Ierusalim, care țineau pe umeri Chivotul legii au înconjurat cetatea Ierusalimului și când au început să sune din trâmbițele lor s-au dărâmat zidurile și a căzut cetatea în stăpânirea evreilor.

Așa a dat și Domnul Hristos poruncă ucenicilor Săi: **„Iată, vă trimit să biruiți toată lumea; mergeți și propovăduiți Evanghelia la toată zidirea”**. Această poruncă au îndeplinit-o ucenicii și urmașii lor. Singura putere pe care a întrebuințat-o Dumnezeu pentru distrugerea păgânismului și întemeierea Bisericii a fost predicarea Evangheliei.

Cuvântul lui Dumnezeu este atât de puternic, că prin el s-a făcut cerul și pământul, s-a zidit toată firea precum și toate cele văzute și nevăzute. Această putere nemărginită a Cuvântului dumnezeiesc a arătat-o Dumnezeu prorocului Iezechiel când i-a zis: **„Du-te afară la câmp și acolo vei vedea câmpia plină de oasele morților. Și Duhul Domnului m-a dus în mijlocul câmpului și câmpul era plin de oase omenești. Ca să înțelegi puterea Cuvântului**

dumnezeiesc – a zis Domnul – propovăduiește și învață și vei vedea oasele cele uscate îmbrăcându-se în trup, luând duh și făcându-se oameni vii. Proorocește peste oasele acelea zicându-le lor: o, oase uscate, ascultați Cuvântul lui Dumnezeu”.

O, ce minune, oasele cele moarte și fără simțire în ele îndată au luat viață și au înviat. Aceasta înseamnă că Cuvântul lui Dumnezeu este viață, este suflet, este învierea celor ce-L ascultă. **„Adevăr grăiesc vouă – zice Domnul – că va veni ceasul și acum este când morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei ce-L vor auzi vor învia”.** Așa spune Domnul Hristos, iar Apostolul Pavel zice: **„Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător”.**

Deci Cuvântul Evangheliei este viu și lucrător, astfel că El pe cel mort îl înviază, pe cel rătăcit îl întoarce la calea cea dreaptă, pe cel întunecat îl luminează, pe cel bolnav îl tămăduiește și pe cel împietrit la inimă îl înmoaie. Deci frați creștini, veniți să ascultați Cuvântul lui Dumnezeu; primiți-L cei bolnavi și vă veți tămădui, primiți-L cei învrăjbiți și veți primi pace, primiți-L și hrăniți-vă cu El.

Creștinii trăitori în Biserică trebuie să se hrănească cu Cuvântul cerului așa cum evreii s-au hrănit cu mană din cer. Hrana creștinilor trebuie să fie Cuvântul lui Dumnezeu căci acesta este pâinea îngerilor cu care trebuie să se hrănească sufletele flămânde ca să aibă viață în ele. Nu este o altă pedeapsă mai mare decât aceea să fim înfomețați de Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă în Biserică nu se aude Cuvântul lui Dumnezeu, dacă nu se găsește această mană a cerului, sufletele tânjesc, flămânzesc și mor. Această moarte distruge și sufletul și trupul; aceasta este munca iadului, pedeapsa pe care ne-o trimite Dumnezeu pentru păcatele noastre. Urgie mare și pierdere de suflete.

Mântuitorul Hristos, în grija Sa pământească, a voit ca acest lucru mântuitor să se săvârșească mereu pe pământ. De aceea a rânduit Iisus în Biserică Sa mai întâi pe apostoli, apoi pe urmașii lor, episcopii și preoții ca să continue întreita Sa lucrare între oameni. Așa că numai slujitorii Bisericii sunt înzestrați cu puterea de a învăța. De altfel această autoritate a întărit-o Mântuitorul când a zis: **„Drept aceea, mergând învățați toate neamurile ... cine vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă, și cine se leapădă de voi, de Mine se leapădă”.**

Iată clar, răspicat, toți cei ce se leapădă de Biserică, de preoție, aceia se leapădă de Dumnezeu. Toți sectanții cărora nu le trebuie preot, nu le trebuie Biserică și Sfintele Taine, s-au lepădat de Dumnezeu; diavolul i-a luat în primire. Păziți-vă de aceștia, fugiți și îmbrățișați Biserică și pe ucenicii Domnului, preoții.

Darul preoției pe pământ este foarte mare, căci Domnul Hristos a dat preoției puterea de a lega și dezlega păcatele omenești și a făcut aceasta pentru că Dumnezeu a știut că omul este neputincios și va cădea în păcate. A dat astfel posibilitatea de îndreptare și de iertare pentru cei

care vin cu lacrimi și cu căință la spovedanie, căci a zis Domnul: „**Luați Duh Sfânt, cărora veți ierta păcatele, iertate vor fi, iar cărora le veți ține, vor fi ținute**”.

Să te ferească Dumnezeu să mori blestemat de preot, căci acest blestem e mai mare decât cel de părinți. Să te ferească Dumnezeu să mori neiertat prin spovedanie, prin spovedanie la preot, nu așa cum fac sectanții spunând păcatele unii altora și crezând că sunt iertați. Nu! E greșită această înțelegere a lor. Iată iubiți creștini, am văzut care sunt păstorii de care trebuie să ascultăm. Iată cei care au Darul Duhului Sfânt de a propovădui și a săvârși Sfintele Taine, având puterea de a ierta păcatele. Nu oricine se poate numi păstor, căci oile sunt oi, iar păstorii sunt păstori.

Păstorii – arhierii, preoții și diaconii – au primit darul Duhului Sfânt prin hirotonie. Ei trebuie ascultați și urmați în credința cea dreaptă, pentru că sunt locțiitorii Domnului pe pământ. Știm însă foarte bine că mulți creștini s-au smintit din pricina scăderii unor preoți și de aici au ajuns să disprețuiască și să urască toată tagma preoțească. Unii s-au înstrăinat chiar și de Biserică. Acesta este un lucru foarte trist și știm că din nenorocire este adevărat, unii preoți ajungând să rătăcească și să cadă de la înălțimea chemării lor. S-au amestecat cu pământul și cu toate plăcerile lumești, umbrind grozav religia creștină ortodoxă.

Trebuie însă să ținem seama de un lucru important; că și între îngeri a fost o parte care a căzut – Lucifer cu toată ceata lui – din mândrie. Așa s-a întâmplat și cu unii preoți care după ce s-au văzut împresurați cu prea multe onoruri, cu prea mulți bani, au căzut în mândrie și din mândrie i-a aruncat Dumnezeu însuși pentru nevrednicia lor. Mai știm apoi că și între apostoli s-a găsit un Iuda care a trădat pe Domnul Hristos. Așa și în tagma preoțească sunt unii care au căzut de la înălțimea chemării lor, alunecând în patimi.

Dar pentru aceasta nu trebuie ca toată preoțimea să fie socotită la fel; nu toți preoții trebuie puși într-o oală. Nu e aceasta un motiv ca să te lipsești de slujbe, de Sfintele Taine, de spovedanie și de împărtășanie, căci cine va disprețui oștirea pentru că uneori se află și dezertori în rândul ei? Poți să zici că toți sunt dezertori? Nu! Sau cine-și pierde încrederea în știința medicală pentru că se îmbolnăvesc doctorii și mor?

Preoții slabi, care cad din cinstea lor, sunt de plâns și nu de disprețuit și să fiți siguri că Biserica îi plânge cu lacrimi amare neconținut. Preoția în sine însă, rămâne dumnezeiască, sfântă și scumpă, vrednică de toată dragostea și prețuirea și ea are putere să nască pe pământ suflete vii pentru Împărăția cerului.

Pentru a putea fi înțeleși mai bine vom spune cum o mamă, deși prin înșelăciune, a căzut în păcatul desfrânării, totuși ea prin naștere aduce pe lume copii cu pecetea fecioriei întregi. Deși ea a fost o desfrânată, copiii se nasc însă feciorelnici. Așa și cu preotul nostru cel căzut,

poate să aibă orice păcate, dar un lucru să știți și să fiți convinși că toate tainele sunt pecetluite cu Duhul Sfânt și deci valabile.

Preotul nu este decât un vas prin care harurile Duhului Sfânt se pogoară în lume și se împart lumii; dacă vasul e de aur, de argint, de aramă, asta are mai puțină importanță. Important este ceea ce creștinii primesc din vas. Deci, chiar dacă un slujitor al altarului e nevrednic, lucrarea pe care o săvârșește el are valoare, e sfântă.

De aceea cinstiți taina preoției frați creștini, cinstiți și, mai mult, rugați-vă pentru preoți, fiindcă e grea sarcina și mare e răspunderea înaintea lui Dumnezeu pentru oile pierdute. Rugați-vă să ne întărim în duh, în cuvânt și în dragoste. Rugați-vă să fim faruri de călăuzire către ceruri, să fim stâlpi de temelie ai credinței și să aducem sufletele cele pierdute la picioarele Crucii lui Iisus, la mântuire. Potrivnicul nostru al tuturor este diavolul, el umblă ca un leu răcnind și caută pe cine să înghită. Păzitorii turmei sfinte a creștinilor sunt dascălii, preoții, predicatorii Evangheliei, care alungă lupii și nu îi lasă să se apropie de turmă.

Sfântul Vasile cel Mare, spune că iepurele nu se teme atât de trăsnet, cum se teme satana de predicatorii Evangheliei. Satana când aude că se predică Cuvântul lui Dumnezeu, tremură, fuge departe și piere. El însă se silește prin toate mijloacele ca să facă să înceteze propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu, ca astfel oamenii să se îmbolnăvească și slăbind mereu în credință să moară în neștiință și în păcat. Când un om s-a îmbolnăvit, știm că acesta are nevoie de un tratament pentru refacere și de hrană bună. Pentru creștini, tratamentul și hrana le constituie Cuvântul lui Dumnezeu. Să ne hrănim zi de zi și vom scăpa de orice boală sufletească și trupească și vom fi vii pentru Împărăția cerurilor.

Rugăciune

O, Unule născut Fiule și Cuvântul lui Dumnezeu, Tu care Te-ai pogorât de la Părintele ceresc și ai primit a Te face om ca să aduni oile cele pierdute și să le aduci în Biserica Ta cea Sfântă, Tu cel ce Ți-ai vărsat sângele pentru răscumpărarea oilor Tale cele cuvântătoare. Caută din cer spre această turmă și cercetează Doamne oile Tale, nu îngădui Doamne ca să rămână fără păzitori, fără preoți, fără predicatori ai Evangheliei Tale. Păzește-o de toate cursele diavolului, că Tu ești păzitorul și Mântuitorul nostru și noi vrem să fim ai Tăi în vecii vecilor. Amin.